

Luotisade

Boek 1

Schaduwen der Verdoemenis

Natascha van Limpt

Luotisade

Boek 1

Schaduwen der Verdoemenis

Natascha van Limpt

© 2016 Natascha van Limpt

© 2016 Zilverbron

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Marijke van Leeuwen

Foto personage: Eva Bidiuk, Andrew Kozeko en Eugene Sergeev /shutterstock.com

Typografie: Studio Zilverspoor

Redactie: Cocky van Dijk

Eerste druk, april 2016

ISBN 978 94 6308 042 2

NUR 334

www.zilverbron.com

info@zilverbron.com

Facebook: zilverbron

Twitter: @Zilverbron

www.artbooksshop.com

Luotisade

Boek 1

Schaduwen der Verdoemenis

Natascha van Limpt

Hoofdstuk 1

Met een grijns gooide Brian zijn kaarten op tafel. 'Acht, negen, tien, boer en een charmant vrouwtje. Allemaal ruiten.'

Euforie kolkte door zijn aderen toen hij de stapels kostbaarheden bekeek die voor zijn medespelers lagen uitgestald en hem uitnodigend tegemoet glommen.

'Eikel.' Brommend smeed Tomas zijn kaarten weg. Hij spuugde op de grond.

'Kom maar hier met die pot!' Brian trommelde met zijn vingers op de tafel.

Met tegenzin schoven zijn medespelers hun inzet naar hem toe.

'Nou, aan die plundering van vorige week houd ik op deze manier niets over, behalve een bult op mijn harses.' Spijtig keek Tomas naar de zilveren tiara in zijn handen. 'En dit was nog wel zo'n mooi ding.' Hij schoof het kroontje tussen zijn in elkaar gedraaide vlechten. 'Ik lijk nu vast een koning.'

Door de kralen waarmee zijn vlechten waren afgeknoopt en de baldadige glinstering in zijn ogen leek hij op niemand anders dan de zeerover die Brian al zijn halve leven kende. Brian stak zijn hand naar zijn vriend uit. 'Leuk geprobeerd.'

Met een ontevreden gezicht gaf Tomas zijn pronkstuk weg.

'Ik denk overigens dat we morgen wel weer een schip zullen pakken.' Zorgvuldig veegde Brian zijn buit bijeen en liet het in een buidel glijden, waarna hij een pruim tevoorschijn haalde. Met de punt van zijn hemd poetste hij de vrucht schoon.

‘Als het maar niet weer een graanschip is,’ gromde Keweinn.

Brian nam een hap van de vrucht. ‘Ach, gelukkig waren het geen soldaten.’

Een grimas tekende het gezicht van Keweinn, maar daar keek Brian niet meer van op. Hij had de man nog nooit zien lachen.

Keweinn krabde even op zijn kale hoofd, waarop een blauw anker was afgebeeld met een gekroonde doodskop erboven. Het was het piratenteken dat iedereen op dit schip ergens op zijn lichaam droeg en dat hen onderscheidde van gewone zeerovers. Gewone zeerovers plunderden namelijk alles wat los en vast zat en verkrachtten en moordden erop los, maar Brian zag zichzelf en zijn maten liever als zeevaarders die rebelleerden tegen hun heerser, koning Mortimer.

‘Ga je nog inzetten of hoe zit ‘t?’

Lengars nasale stem haalde hem uit zijn gedachten.

Brian kneep zijn ogen tot spleetjes. Zolang hij zich kon herinneren lag hij al overhoop met de man. Hij kaartte uitsluitend met hem omdat het de enige manier was om zijn spullen in handen te krijgen zonder de kapitein tegen de haren in te strijken. ‘Volgens mij hebben jullie me weinig meer te bieden.’

Lengar haalde luidruchtig zijn neus op en speelde met zijn mes. ‘Ik schenk je nog twee weken om te genieten van het leven.’

‘Dat is natuurlijk een mooi aanbod.’ Brian nam een hap van zijn pruim en spuugde de pit op tafel. ‘Alsjeblieft.’

‘Schijjtjong,’ brieste Lengar. ‘Ik zal de kapitein ‘s vertellen dat jij en Miles vunzige fantasieën over zijn dochter uitwisselen.’

Brian negeerde het dreigement. Ook al was het nog zo’n mooi meisje, Adriënne was als een zus voor hem en kapitein Ruan wist dat.

‘Ik weet zeker dat je dan niet langer het lievelingetje van de kapitein bent.’

‘Je kunt het proberen, maar jij bent degene die achter zijn pik aan wandelt.’ Brian had genoeg van het gesprek en kwam overeind. In diezelfde beweging griste hij de buidel met zijn winst van de tafel. Het duurde heel even voordat hij zijn evenwicht gevonden had op het deinende dek, daarna liet hij zonder nog een woord te zeggen de mannen rondom de tafel achter zich.

Hij stapte langs de kombuis, waar nog steeds de geur van gebakken vis hing. Een vlugge blik in het smalle hutje vertelde hem dat de kok nog niet begonnen was. Tegen beter weten in hoopte hij dat er vanavond iets anders dan vis op het menu stond, maar het was al een tijd geleden dat ze vers voedsel hadden ingeslagen.

Even keek hij naar zijn maten die aan de touwen trokken en de bevelen die over het dek schalden opvolgden. Over een paar uur was het zijn beurt om aan de zeilen te staan en voor die tijd wilde hij de kapitein graag een bezoek brengen.

Eerst daalde hij de trap af naar het overloopdek. Hij gunde zijn ogen een moment de tijd om aan de schemerige ruimte te wennen en liep toen langs de rijen hangmatten. Voor zijn eigen mat hield hij stil en borg zijn aanwinsten bij de rest van de buit op, die hij in een kist onder zijn hangmat bewaarde.

Brian sloot de kist af, klom terug naar boven en klopte op de deur van de stuurhut. Pas na goedkeuring van de kapitein opende hij de deur.

Ruan stond aan het roer en toonde hem een glimlach zodra hun ogen elkaar ontmoetten. ‘Zeg het eens, Brian.’

‘Wanneer gaan we aanvallen?’

‘Over vijftien zonnen, als de wind gunstig blijft.’

Zijn donkere huid glinsterde van het ingewreven vet. Hij keek hem doordringend aan. 'Dus je zet je plan door?'

Brian knikte. Hij ging naast de kapitein staan en tuurde naar de golven en het eindeloze blauw. Allemachtig, wat hield hij van de zee. Hij haalde een hand door zijn haren. Tien jaar bracht hij al door op *de Schim*, het schip dat aan bijna tweehonderd man een thuis bood. Het enige land dat Brian betrad, was de Hellepoort, het pirateneiland. Het was altijd genoeg geweest, maar nu niet meer. Op de een of andere manier was een ander verlangen opgekomen: het sterke verlangen om het vasteland te verkennen.

'Belooft me dan dat je me na die slag opzoekt. Ik heb je nog iets belangrijks te vertellen, wat ik niet hier wil doen. De kans dat er iemand staat te luistervinken is te groot.'

'Dat is goed, al ben ik heus niet van plan hiermee te stoppen. Ik wil na de slag gewoon even een pauze inlassen.'

De gezichtsuitdrukking van de kapitein werd ernstig. 'Ik kan niet garanderen dat we elkaar nog eens zullen tegenkomen. De tijden zijn roerig, Brian.' Even gleed Ruans blik naar de horizon. 'Belooft me dat je na de slag in Ermeria eerst naar het schip terugkeert. Heb je Tomas al over je plan verteld?'

Brian schudde afwezig zijn hoofd. *Wat wil hij voor belangrijks vertellen? Heeft het iets met mijn ouders te maken?* Zijn vingers tintelden van opwindning.

'Tomas zal met je meegaan.'

'Denkt u?' Als het moest, zou hij het vasteland in zijn eentje verkennen, maar het was een ervaring die hij graag met zijn vriend wilde delen.

'Ja. Je zou Miles ook mee moeten nemen. Wat heeft die jongen hier te zoeken zonder jullie?' Ruan liet met kracht de lucht uit zijn longen vrij. 'Je maakt het me wel zuur, knaap. Over twee weken ben ik mijn trouw-

ste jongens kwijt.'

'Tijdelijk.' Brian glimlachte.

'Tijdelijk,' herhaalde de kapitein, maar zijn gezicht sprak niet al te veel vertrouwen uit.

De gedachte dat Brian zonder de kapitein zou vertrekken, was vreemd. Zolang hij zich kon herinneren was de man al bij hem geweest, was hij meer een vader dan een kapitein voor hem geweest, en Brian wist dat hij hem zou gaan missen. Toch moest er meer zijn dan de oceaan. Veel meer...

In gedachten verzonken liep Brian het dek over. Met een dreun knalde hij tegen iemand aan.

'Kijk uit, misselijk stuk vreten!' tierde Lengar. Hij greep Brian bij zijn kraag. Zijn met wratten bezaaide gezicht kwam vlak bij dat van Brian.

Brian kon het niet laten om hem in zijn bakkes te spugen.

Woede kolkte in de ogen van zijn vijand. 'Nu ben je te ver gegaan.'

'Ik kan er niets aan doen,' grijnsde Brian, niet in het geringste onder de indruk van zijn dreigement. 'Het kwijl loopt me gewoon de mond uit als ik jou zie.' Hij rukte zich los en liep triomfantelijk naar zijn vrienden toe, die grinnikend hadden toegekeken.

'Je mag wel oppassen,' zei Miles. 'Een ruzie met hem zou weleens heel vervelend kunnen uitpakken.'

'Weet ik, maar ik houd het nog wel twee weken vol.'

'Twee weken?' herhaalde Tomas met opgetrokken wenkbrauwen.

Brians mondhoeken krulden omhoog, waarna hij zijn plan aan zijn vrienden voorlegde.

Tomas' ogen glommen. 'Gaan we naar Ermeria?'

'Sst,' waarschuwde Brian. 'Buiten de kapitein en ons is er nog niemand die het weet.'

Tomas wreef in zijn handen. 'Dat is een goeie zet. Op de hoofdstad na is die havenstad de rijkste stad

van heel Luotisade. Heerlijk om straks al die gladjakers te kunnen beroven.

‘Hoe gaan we daar binnenkomen?’ Miles’ blauwe ogen, die extra helder leken door de houtskoolranden eromheen, spraken twijfel uit. ‘De stad zal wel goed bewapend zijn.’

‘Ruan kent mensen.’ Brian haalde zijn schouders op. ‘Na de aanval neem ik de benen en ga ik het vasteland eens verkennen.’

‘Zou je het goed vinden als ik met je meega?’

Brian grinnikte om Miles’ bescheidenheid. Tomas en hij trokken nu zo’n twee jaar met de jongen op en Brian voelde zich steeds meer bij hem op zijn gemak. Hij wist dat Miles zich niet echt op zijn plaats voelde op het schip, maar hij had afstand gedaan van zijn geboortestam en had geen andere plek om naartoe te gaan. Het was Brian nooit gelukt om iets over Miles’ verleden te weten te komen. ‘Ik zou me geen andere gids kunnen wensen.’

Er verscheen een opgeluchte lach op Miles’ gezicht.

‘Jij bent immers de enige van ons drieën die zich nog kan herinneren hoe het is op het vasteland.’

‘Ho ho!’ onderbrak Tomas hem. ‘Wil jij mij dwingen om mee te gaan?’

‘Alsof jij niet naar iets anders snakt. Je bent uit verveling je buit aan het vergokken.’

‘Ik wacht op een zeeslagje.’

‘Je kunt ook eens voor een veldslagje gaan. Ik zal hoe dan ook Mortimer aan mijn zwaard rijgen en dat lukt ons niet op dit schip. Stel je voor: we kunnen het hele paleis plunderen!’

‘Droom jij lekker verder,’ grijnsde Tomas. ‘Jij kunt nog niet eens een rat doden. Maar ik hoor het al: het is beter om je te vergezellen, anders zie ik je nooit meer levend terug.’

Brian liet zijn handen in zijn zakken glijden. Hij verstijfde echter toen deze leeg waren. ‘Mijn sleutel is

weg! Die vuile hond moet hem hebben gejat toen hij tegen me op knalde!

Zonder op een reactie van zijn vrienden te wachten, beende hij naar de trap. Nog voordat hij de laatste trede achter zich liet, trok hij zijn mes. Lengar stond over zijn kist gebogen. In zijn handen hield hij een sieraad.

‘Het medaillon,’ mompelde Lengar vol ontzag.

Met zijn dolk in zijn rechterhand sloop Brian naar de man toe. Zijn aandacht werd volledig door het ornament opgeslokt, waardoor Brian hem onopgemerkt kon naderen en de punt van zijn mes tegen Lengars nek kon duwen. ‘Volgens mij is dat niet van jou.’

Onverwachts stootte Lengar zijn elleboog in Brians maag. Pijn schoot door zijn buik en hij klapte dubbel. Even kneep hij zijn ogen dicht. Daarna richtte hij zich op; hij wilde die hufter niet laten merken dat die klap behoorlijk pijn deed.

Lengar draaide zich naar hem toe en zwaaide met het sleuteltje voor Brians gezicht. ‘Eén foute beweging, smerige bastaard, en ik slik dit sleuteltje door.’

‘Doe wat je niet laten kunt. Ik zal je met plezier opensnijden.’

‘Genoeg gebluft. Hoe kom je aan dit ding?’

Brian haalde zijn schouders op. ‘Ergens buitemaakt.’

‘Van wie?’

‘Hoe moet ik dat weten? Denk je soms dat ik al mijn aanwinsten netjes opschrijf?’

Lengar ging niet op zijn opmerking in. ‘Ik wil hem.’

‘Dat zal best.’

Lengar stapte naar voren en greep Brians tuniek vast. Met een bruuske beweging draaide hij Brian met zijn rug naar zich toe en rukte zijn hemd kapot. ‘Alle-machtig,’ bracht hij ongelovig uit.

‘Wat?’ Brians boosheid ebde weg toen hij over zijn schouder keek en het geschokte gezicht van de man zag. Lengar verschaftte hem echter geen enkele uitleg.

Hij liet de sleutel en het medaillon voor Brians voeten op de grond vallen en nam Brians verwarde gelaat in zich op. Een minzame grijns verscheen op zijn gezicht. 'Je hebt er geen idee van, hè? Zelden heb ik zo'n dom zwijn gezien. Het zal niet lang duren voordat je op de slachtbank ligt.' Na die woorden draaide Lengar zich om en beende weg.

Verward bleef Brian achter, verschillende vragen spookten door zijn hoofd. *Wat doet hij bij mijn kist? Wat is er in vredesnaam zo bijzonder aan dat medaillon? Wat is er op mijn rug te zien?*

Brian raapte zijn spullen van de vloer op en liet zich zuchtend achterover in zijn hangmat vallen, maar zijn gedachten vonden geen rust. Aandachtig keek hij naar het medaillon. Het was een eenvoudige gouden, platte schijf met een ster op de voorkant. Hij klapte het medaillon open. In de linkerhelft stond een naam gegraveerd met sierlijke, ijsblauwe letters. *Luotisade*. Niets bijzonders, gewoon de naam van het land waarin ze woonden. In de rechterhelft stonden verscheidene gekleurde lijnen gegraveerd, alsof een klein kind zich erop had mogen uitleven. Hij kon er geen wijs uit worden.

Brian schrok toen hij voetstappen op de trap hoorde en verborg het medaillon gauw achter zijn rug. Tot zijn opluchting zag hij dat het Miles was met Tomas in zijn kielzog. Brian deed zijn uiterste best om zijn gezicht in plooi te houden, maar gaf het al snel op. Beide jongens kenden hem goed genoeg om te weten dat er iets aan de hand was.

'Wat kwam dat wrattenzwijn doen?' vroeg Tomas zonder omwegen.

'Hij stond boven mijn kist. Volgens mij heeft hij niets meegenomen, maar hij vond dit...' Hij liet het medaillon in zijn geopende hand zien.

Miles en Tomas bogen zich voorover en Brian hield de trap nauwlettend in de gaten.

‘Leuk dingetje,’ zei Tomas onverschillig. ‘En ik moet geloven dat die pokkenkop dat ding meer dan geinig vindt?’

‘Ik begrijp het ook niet.’ Brian zuchtte. ‘Kijk eens op mijn rug? Lengar trok mijn hemd kapot en vond daar wat hij zocht.’

Tomas duwde de gescheurde flap opzij. ‘Ik zie je piratenteken op je schouder.’

‘Meer niet?’

‘Ja, je schouder. En een litteken.’

‘Mag ik eens kijken?’ vroeg Miles, waarna Tomas een stap opzij deed. ‘Het is een ster. Met de letter R erin.’

Tomas duwde Miles geïrriteerd weg. ‘Jij hebt gewoon te veel fantasie.’

‘En jij te weinig,’ beet de ander terug. ‘Kijk dan.’

Brian voelde Miles’ vingertop over zijn huid glijden.

‘Het is hetzelfde symbool als op dat medaillon staat. Alleen staat er hier een R in.’

‘Ja, heel leuk,’ snoof Tomas minachtend. ‘En wat wil je daarmee zeggen? Dat het voorbestemd is? Of is het soms een teken van de god van het medaillon?’

Miles negeerde de beledigingen. ‘Ik denk dat je gebrandmerkt bent door degene die je dit medaillon heeft gegeven, zodat men er zeker van is dat dit ding aan jou toebehoort.’

‘Schei toch uit,’ snoof Tomas. ‘Hij heeft dat ding van iemands nek getrokken.’

‘Nee,’ viel Brian hem in de rede, ‘ik heb het gekregen voordat ik de zee op ging. Het is een erfstuk.’

Tomas keek hem met een zuur gezicht aan. ‘Ik denk dat je dat ding het beste overboord kunt smijten. Volgens mij brengt het alleen maar ongeluk.’

‘Sinds wanneer ben jij zo bijgelovig?’

‘Ben ik niet, maar geloof me: als die aap erin geïnteresseerd is, kan dat nooit goed zijn.’